

Chương 119: Trốn cái gì trốn, tôi còn có thể ăn em hay sao

Lục Hoa San muốn nói lại thôi, cô chỉ muốn dựa vào chính mình nỗ lực bò lên trên mà không phải dựa vào anh trai. Cho nên không muốn công khai thân phận.

“Anh Dịch, có thể không nói được không, em.....”

Lý Dịch dựng một ngón tay ở giữa môi cô, “Không muốn nói đừng nói, anh yêu là em, cái khác đều không sao cả. Chỉ cần có thể cùng em ở bên nhau, bảo anh làm cái gì đều nguyện ý.”

Lục Hoa San bị cảm động đến rơi nước mắt. Cô biết ngay, anh Dịch đối với cô là thật lòng.

Lý Dịch ôm cô, trên mặt một mảnh thâm tình, đáy lòng lại vô tận khinh miệt. Loại cô gái vừa béo vừa xấu còn gả không ra, dễ dàng bị lừa nhất.

Chờ kết hôn, làm con rể tới cửa, anh ta có thể tiêu dao khắp nơi. Đến lúc đó phải tìm một đồng mỹ nữ đền bù anh ta bị tổn thương tâm hồn.

Dương Túc không có trở về báo cáo tin tức ngay cho Lục Hoa Lương, mà đi quanh ở phim trường. Anh tìm bóng cây ngồi xuống, lấy di động ra, mở một tấm hình.

Lẳng lẳng nhìn.

“Nhìn cái gì vậy.”

Bả vai đột nhiên bị chụp một cái, Dương Túc sợ tới mức đều rớt di động.

Hạ Vi Bảo nhặt di động của hấn lên nhìn ảnh chụp bên trong.

“Oa, em gái nhỏ rất đáng yêu, ai vậy?”

Đứa bé này cũng quá đáng yêu đi, thịt múp míp.

Dương Túc có chút xấu hổ, vội cầm lại điện thoại, tắt album.

“Khi còn nhỏ quen biết một người bạn nhỏ, Thiếu phu nhân, tại sao cô ở chỗ này.”

“Những lời này hấn là tôi hỏi anh đi.” Hạ Vi Bảo ngồi xuống ở bên người anh, “Tôi ở chỗ này đóng phim nha.”

Cô chỉ chỉ trang phục diễn trên người, lười thay đổi, chờ chút nữa phải bắt đầu quay tiếp.

“Thiếu phu nhân, cô biết y thuật phải không.”

Dương Túc nhìn cô, trong mắt có chút ánh sang xem không hiểu.

“Đúng vậy, có chuyện gì, anh bị bệnh?”

“Không có, thân thể tôi thật tốt, là một người bạn của tôi, có chứng béo phì, nội tiết tố tạo thành, có thể trị sao.”

“Nội tiết tố?” Hạ Vi Bảo nhú nhú mày.

Cái này cô không hiểu lắm nha, thời đại của cô nào có nội tiết

tổ gì, đó là thứ gì cũng không biết.

“Anh mang cô tới đây tôi nhìn xem.” Có thể trị hay không, phải khám bệnh xong mới có thể kết luận.

Dương Túc cười khỏ, “VẬY THÔI BỎ ĐI.”

“Làm gì, còn không thể xem a.”

“Không phải, cô không chịu.”

“Có bệnh làm gì không chịu cho bác sĩ xem.” Hạ Vi Bảo buông tay, vô pháp lý giải.

Ánh mắt Dương Túc có chút sâu xa, ngữ khí càng mơ hồ, “Đại khái là..... Không chịu nổi đả kích đi.”

Lúc một người thất vọng quá nhiều lần thì sẽ biến thành tuyệt vọng, thế cho nên, không dám ôm hy vọng nữa. Bởi vì không có hy vọng thì sẽ không có thất vọng nữa.

Hạ Vi Bảo buông tay, vậy không có biện pháp.

Liên tính cô là thần y, người bệnh không cho cô xem, cô cũng không có khả năng chữa bệnh hư không.

Sau khi Lục Hoa Lương biết Dương Túc làm cái gì, nổi trận lôi đình. Một chút việc nhỏ đều làm không xong. Trực tiếp dẫn người đi đoàn phim, đây là phương pháp có bao nhiêu nỗ lực mới có thể nghĩ ra. Lại còn vừa vạ bị người bắt được.

Từ trước đến nay Dương Túc làm việc đáng tin cậy, lần này như thế nào lại phạm sai lầm cấp thấp như thế!

Buổi tối về nhà, Hạ Vi Bảo rõ ràng nhận thấy được Lục Hoa Lương tâm tình không tốt, giống như muốn giết người.

Vì thế từ trước đến nay làm theo ý mình, lần đầu tiên Hoàng Hậu nương nương biết thu liễm, không dám đi trêu chọc anh.

Nhìn đến bộ dáng cô sợ hãi rụt rè rõ ràng trốn tránh anh, Lục Hoa Lương nghĩ đến lời nói của Dương Túc hôm nay, anh thích Hạ Vi Bảo.

Mặt xoát trầm, ánh mắt nhìn về phía cô thực không có ý tốt, đồng thời mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu.

Thân phận anh thế nào lại yêu thích một cô gái thanh danh nát đường cái? Hơn nữa cô gái này trong lòng còn không có anh!

“Trốn cái gì trốn, tôi còn có thể ăn em hay sao.”